

Το Παραπόνο του Δεντρού

1

ΚΑΪΝ

'Ο Κάιν ἀδικοσκότωσε τὸν ἄκακο τὸν "Ἄβελ".

Κ' ἡ γῆ, παρθένα ἀπείραχτη, κι ως τότε ποτισμένη
Μὲ τὴν οὐράνια τὴν βροχὴν μονάχα, μὲ τὸ κῦμα
Τῆς θάλασσας, μὲ τὴν δροσιὰ τὴν πρώτην, πρωτόπιε
Τοῦ ἀνθρώπου τὸ αἷμα, τοῦ ἀδέρφου καὶ τοῦ δικιού τὸ αἷμα!
Καὶ μόλις τὸ ἥπιε, σπάραξε, βρόγγηξ, καὶ οργίσθη,
Κι ὅπως γεννάει καμμιὰ φορά δυστυχισμένη μάνα
Τέρας παιδὶ ἀπὸ θεῖκην δόργη σημαδεύμενο,
Κ' ἡ αἰματοχορτασμένη γῆ πέταξεν ἔνα δέντρο.
Τεράστιο φύτρο, ἀπίστευτο, στὰ μάτια εὐπρός φαντάζει
Σὰν τὸ Νερόωδ τὸν κυνηγὸ καὶ σὰν τὸ Λεβιάθαν,
Καὶ σὰν αὐτὸν ποὺς ἀπάνου του στηρίζει τὸν αἰθέρα.
'Ανεύρετ' εἶνε ἡ ὁἰζα του στὰ βάθη τῶν ἀβύσσων,
Ψηλὰ ἡ κοφή του κούρεται στάγνωριστα τοῦ ἀπείρου.
Φύλλα του, παρακλωνάρα, κλαριά, τὴν γῆν ὀκεπάζουν.
'Απὸ ἔνα πρωτοπάντεχο φέγγος τὸ δέντρο λάμψει,
Κάθε του κλάδος νοῦς, ψυχὴ τὸ κάθε φύλλο, πνεύμα
Τὸ κάθε τάνθος, νεόπλαστος παράδεισος, καὶ κόσμος
Ποὺς ἀκούς καὶ μέσα του ἀντηχεῖ τῶν ἀστρων ἡ ἀρμονία.
Τὸ δέντρο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ἥταν ἐκεῖνο.

Καὶ καταράστηκεν ὁ Θεὸς τὸν Κάιν:

«Νὰ παραδέρνῃς
Μὲ τῆς κακίας τὴν δομὴν σ' ἔναν ἀγῶνα δλέθρου
Πάντοτε· καὶ τὸ χέρι σου πάντοτε νὰ δουλεύῃ,
Καθὼς τὴν τρομερὴν στιγμὴν ποὺς ἀσκότωσες τὸν "Ἄβελ".
Καὶ τὸ ἄγιο τὸ ξανάσασμα ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσῃς!»

Στὸ δέντρο τῆς ζωῆς ἐμπόδιος ἥθετε ὁ φονιάς κ' ἐστάθη.
"Οχι! δὲ στάθηκε" ὥρμησε κατὰ τὸ μέγα δέντρο,
Καὶ μὲ τὸ ἴδιο σίδερο ποὺς στάλαζεν ἀκόμα
Τὸ πάναγνο αἷμα, βάλθηκεν, ἀρχίζει, πελεκάει!
Τὸ σίδερο πέφτει γοργά, σὰ νὰ εἶνε ἀστροπελέκι,
Φουρτουασμένος ὁκεανὸς ἀντιβογγάει τὸ δέντρο.
Κάθε χτυπιά χάος γεννᾷ, κάθε χτυπιά σθεῖ πλάσι.
Στοιχεῖο παλεύει μὲ στοιχεῖο, μ' Ἀρχάγγελον Ἔωσθρόος.
Τὸ δέντρο τὸ ὑπερθαύμαστο λυγίζεται καὶ γέρει.
Τῆς συμφορᾶς τὸ σύγνεφο πελώριο τὸ σκεπάζει,
Θρογγεῖς, δυσκολοξένοιχτος γεμίζει βάθη καὶ ὑψον,
Θρογγεῖς, Θεὸς ἀπὸ Θεὸν βασανισμένος πάσχει.
Θρογγεῖς μ' ἔκεινο κ' ἡ ψυχὴ τοῦ Σύμπαντος χτυπιέται,
Κι ἀργὰ κι ἀργὰ ἡλιοστάλαχτην ξεφεύγει ἀπὸ τὸν κορυφό του.

Ἀκόμα, ἀκόμα μιὰ χτυπιά, δόξα στοῦ δλέθρου τὸ ἔργο,
Καὶ δόξα στὸν πελεκτήν, στὸ νικτήν! Τὸ δέντρο
"Απὸ τὸ ἄγιο τὸ πελεκημα πέφτει κομματιασμένο.
Ἀλλὰ δὲν πρόσθτασε ὁ φονιάς νὰ καταβάσῃ χέρι,
Τὸ μέγα τὸ ὄπλο τῆς Φθορᾶς νὰ τὸ ἀκουμπάσῃ κάτου,

Τὸ μικρόδιον τοῦ "Ἐδερτ ἀρέσκεται πολὺ¹
δυστυχῶς εἰς τὸ εὑκράξεις κλίψα τῶν Ἀθηνῶν
καὶ ξενίζομεν πολὺ συγχάνει κατὰ κακήν μας
τύχην ἀποικίας ἀλοκλήρους αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ
ὕδωρ καὶ εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἰς αὐτὸν πολλάκις
τὸν στόμαχό μας, ή δὲ ἐπιθηματία τῆς ἀσθενείας
αὐτῆς τῆς σποραδικῶς ἐγκλιματισθείσης εἰς
τὸ "Ἀστυ, μᾶς ἐπικρέμαται ως ἔιφος δυρμό-
κλεισιν, τὸ ὄποιον μάλιστα τελευταῖς ἡγγέλθη
ὅτι κατέπεσε. Τῷργαντι τὰ κρούσματα τῶν τε-
λευταῖων ἡμερῶν ἐπληθύνθησαν καὶ οἱ φύσαι
ἐπετάθησαν.

Μὲ τὰς προσδόους τῆς ἐπιστήμης καὶ μὲ τὰς
τελευταῖας παρατηρήσεις τοῦ Σαντμέρ, εἴνε
εὐτυχῶς ἀποδειγμένον ὅτι φυλάσσων τις
ἀκριβῶς τοὺς ὄγκειούς ὅρους καὶ προσάντων
τὴν πόσιν ὅδατος ἀπεστειρωμένου καὶ ἐλευθέ-
ρου μικροβίων τοῦ "Ἐδερτ, δύναται νὰ ἐμπο-
δίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νόσου.

"Η στατιστικὴ μᾶς λέγει ὅτι ἡ μετάδοσις

Πάλι τὸ δέντρο ἀπίστευτον ὑψώνεται σὰν πρῶτα·
"Ο κάθε κλάδος νοῦς, ψυχὴ τὸ κάθε φύλλο, πνεῦμα
Τὸ κάθε τ' ἄνθος, νεόπλαστος παράδεισος, καὶ κόδμος
Ποὺς ἀκούς καὶ μέσα του ἀντηχεῖ τῶν ἀστρων ἡ ἀρμονία.

"Η θεία κατάρα ἀλύπητη κρέμεται κι ἀγουπνάει.
Κ' ἔτοι ἀπὸ τότε ἀδιάκοπα κ' αἰώνια πολεμάει
'Ανημεος κι ἀνήμπορος — ὡς τῆς κακίας μαστύριο —
Γκάπ! Γκόπ! καὶ πελεκάει, γκάπ! γκόπ! καὶ πελεκάει ὁ Κάιν,
Κ' ἔκει πού τὸ κυττάει γυρτό, πρὶν φτάσῃ ν' ἀνασάνη,
Αὐτό, πιὸ γλυπόρο ἀπὸ τὸ νοῦ, ξαναγεννιέται ἐμπρός του!

2

ΑΒΕΛ

'Αλλ' ὅμως ὁ Πανάγαθε καὶ Κύριε τῶν Κυρίων!
"Απ' τῶν αἰώνων τὴν ἀβύσσον, ἀπλῆ στιγμὴ γιὰ σένα,
Στῆς παντοδυναμίας σου τὸν ἀζωγράφιστο ἥλιο
Τοῦ δέντρου τὸ παράπονο δὲν ἐφτασεν ἀκόμα;

"Ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ἀδικοσκοτωμένου
Ἐπιασα καὶ ξεφύτωσα, κι ὅλο ὅμορφιὰ κι ἀγάπη,
Τοῦ "Ἄβελ δικαίου γέννημα, ποὺς ἥταν δική σου εἰκόνα!
Πῶς ἡ δικαιοσύνη σου, δική σου δόξα, ἐμένα
Για κόλασι τοῦ πονοφού μὲ διαλεκτεῖν; ὡς φρίκη!
"Η ἀγάπη μου εἰν' ἀδικημα, κ' εἰν' ἡ ὅμορφιὰ μου κοῦμα;
Πάδσι, γιατί ἔχω νοῦ καὶ φῶς; Καὶ μέγα ἀν εἶμαι, φταίω;
Πῶς ἄλλαξες τὸ δρόσος μου σὲ θολωμένο δάκρυ,
Κ' ἔκαμες τα διαμάντια μου κάρδονα πυρωμένα;
Μὲ τῶν πουλιών τὸ μουσικὸ λάλημα πρὸς τὰ φύλλα
Ποὺς ἀντιψυθούσιαν σκοπούς κ' ἔκεινα,
Κ' ἡ αὔρα ὅλο τὰ χαίδευε, καὶ τὰ φίλοισθεν δὲν ἥλιος,
Θεέ, μ' αὐτὰ πῶς ἔπλασες μιὰ κολαδμένη δρυγόστρα
Βόγγου, μυρολογιοῦ, δαρμοῦ, καὶ θοήνου καὶ κατάδας;
"Απὸ τοῦ νοῦ τὸ φτέρωμα κι ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὸ φέγγος
Κι ἀπὸ τῆς καρδιᾶς τὰ δνείρατα κι ἀπὸ τὸν βαθὺν αἰθέρα
Τοῦ πνεύματος, πῶς ἔβγαλες ἀγκάθια, σκορπιούς, φειδία,
Για νὰ ρουφούνε τὴν ζωὴ τοῦ ὄλαριδου σου ἀνθρώπου;
Κι ἀντὶ νὰ δευτερώνω ἔγώ, δικαίει Θεέ καὶ Πλάστη,
Τὸν ἄγιον "Ύμνο τοῦ Ωδαννά, μὲ μουσικὴν ἀκόμα
Κι ἀπὸ τῶν ἀγγέλων πλέον γλυκειά, γιατί ν' ἀντιδογγάω
Πάντα καὶ μόνο ἀπὸ τὸν τάγμα πελέκημα τοῦ Κάιν;
"Οχι τὸν ἀμετάνιωτον κακόν, ἐμὲ παιδεύει!
"Ελένοδόν με, ὁ Θεός! κι ἀγ εἶνε καὶ ἡ βούλη σου
Τῆς ἀδικίας τὸ σφυρὶ νὰ πέφτῃ σ' ἐμέ, ἀμμῶν,
"Ω! γεννητήτω, Κύριε, τὸ θέλημά σου! 'Αλλ' ὅμως
Παράπονο ὄχι, δέσποιν ὑψώνω πρὸς Ἐσένα.
Ποδσταξε νὰ πελεκηθῶ, νὰ πέσω μιὰ γιὰ πάντα,
Χώρις νὰ ξαναγεννηθῶ, στάχτη, καπνὸς νὰ γίνω,
Νὰ πέσω καθὼς ἔπεσεν ἀπὸ τὸν Κάιν τὸ χέρι,
"Ο ἀδῶς, ὁ πατέρας μου στὸ μνῆμ' ἀναπαυμένος.

Δὲ σοῦ ζητῶ ἄλλο τίποτε· δός μου τὸν ὑπνό τοῦ "Ἄβελ!"

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Προφυλακτικὰ κατὰ τοῦ τύφου.

τοῦ τυφικοῦ μολύσματος δόφειλεται κατὰ 90%
εἰς τὸ θύμωρ, εἰς τὸ δρόποιον ἔξερχως ἀρέσκεται
νὰ ἐνδιαιτάται τὸ μικρόδιον.

"Η θέλαμεν νὰ εἰχαμεν φωνὴν πολὺ ἰσχυράν,
διὰ νὰ συστήσωμεν ἀπιστίαν γενικὴν εἰς
τὰ διύλιστηρια, εἰς τὰ δρόποια δυστυχῶς πολλοὶ²
ἐμπιστεύονται. Ἐκτὸς τοῦ διύλιστηριου Σαμ-
περλάν, τὸ δρόποιον δὲν εἶνε καὶ ἐκεῖνο ἀπολύ-
τως ἀσφαλές, κανένες ἀλλοὶ δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς
ἀποστείρωσιν τοῦ θύμωρος, ἀπλῶς ἀφαιροῦν
τὰς ξένας οὐσίας.

"Ο βραχμὸς εἰς θερμοκρ. 100 ἔως 130
βαθμῶν, εἴνε τὸ ἀπλούστερον μέσον ἀποστει-
ρώσεως, καθὼς καὶ ἡ προσθήκη κιτρικοῦ, τρυ-
γικοῦ ἢ γαλακτικοῦ δέξιος εἰς ποσότητα 20
ἔως 25 κύκνων ἢ σταγόνων εἰς 200 δράμια
θύμωρος. Τὸ θύμωρ πρέπει νὰ μείνῃ θύμωρ 24
ώρας πρὸ τῆς πόσεως.

"Κατωτέρω ἀναγράφομεν καὶ μίχη συντα-
γὴν ἀρκετὰ καλὴν πρὸς καθαρισμὸν τοῦ θύμωρος
τοῦ πολλαῖς τις τελευταῖς ἡγγέλθησαν καὶ οἱ φύσαι

Οι ὄροι τῆς ὄγκειον ἐν γένει, ἡ καθαριότης
προπάντων — ἀρέσκεται πολὺ δ τυφικὸς ἵδες
εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν — καὶ τῆς καλής καὶ με-
τρίας τροφῆς ἡ προσοχή, ἀποτελοῦσι τὴν συμ-
πλήρωσιν τῆς προφυλάξεως κατὰ τοῦ τύφου.
Εἰδικὰ προφυλακτικὰ φάρμακα δὲν ἔχομεν καὶ
αὐτὰ δὲ τὰ ἀντισηπτικὰ ἀπεδείχθησαν ἀνω-
φελῆ.

"Τελευταῖον ἀφοῦ σᾶς ζητήσω συγγραφήματην
διὰ τὴν ἀδικηρίσταν, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ
ἔχετε πάντοτε καθαρὰς τὰς χειράς σας, διότι
ἡ κόγις καὶ οἱ ἀκάθαρτοι ὄνυχες μᾶς φιλο-
δωροῦν πολὺ εὐκολα τὴν ἀσθένειαν.

Καθαρισμὸς τοῦ θύμωρος.

"Ολα σχεδὸν τὰ πόσιμα θύμωτα ἐμπεριέχουν
σπουδαῖαν ποσότητα ἀσθέστου διττανθρακικῆς
καὶ θεικῆς καὶ πληθυσμούς δργανικῶν οὐσιῶν
ἐπιλεκτικῶν.

"Τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς καθαρισμὸν τοῦ
τύφου ὑπερτερούσης ἀσθέστου καὶ πρὸς κατα-
στροφὴν τῶν μικροφραγμάτων εἴνε ἡ προσ-

Θήκη 10 έως 15 κόκκων κατ' όκαν έκ τοῦ έξης μίγματος:	
Κόνειας ἀνύδρου ἀσθέτου	9 γραμμάρια
» ἀνθρακικοῦ νατρίου	5 »
» σηπτηρίας	1 »
» θεικοῦ σιδήρου	1 »
Προστίθεται ἡ προρρηθεῖσα ποστής εἰς τὸ ὄρος καὶ ἀφίνεται ἐπὶ 24 ὥρας πρὸς κατα- χρήματιν. Ἐπειτα ἀποστραγγίζομεν. Πρέπει ὅτι καθαρισμὸς αὐτὸς νὰ γίνεται μόνον διὰ τὸ ὑδωρ μᾶς ήμέρας.	Δ ^ρ

ANOIKTA ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Άγαπητέ μου φίλε,

Εἶδες τὸν προγραμματινὸν τὸν ἥλιο; αἱ, ἔμα βγά-
νει μὲ τέτια δέξια, ἔγω ἀφίνω δλες μου τὶς δου-
λειὲς καὶ γυρίζω νὰν τὸν χορτάσω. Ὡρες γύ-
ριζα καὶ προγέτες, πέρνοντας ἀπόλαυψη καὶ ζωὴ
ἀπὸ τὸ γρυσό μας τὸν πατέρα. Καὶ σὰν κου-
ράστηκα, καθίσα σ' ἕνα πάγκο, ποὺ δὲ μὲ τὸν
ἔκρυθε τίποτις. Κύταζα τότες τριγύρω μου κι'
ἔβλεπα ὅλη τὴν φύση νίναγκαλιάζει. Κεῖ κάτου
καθρέψτης ἡ θάλασσα ἐπέφεν τὶς πριλαγνένεις
του τὶς ἀγάπεις καὶ τὶς ξανασκορπούσες, σὲ δέ-
φτερος ἥλιος, καὶ νόμιζες πῶς ἐρωτολογιώντων
μαζύ του. Καὶ τὰ χορταράκια ἀποκάτου ἐτὰ πό-
δια μου θίνιαθα ναναστενάζουν, ποὺ τοὺς στε-
ροῦσα, μὲ τὸ πάτημά μου, τὴν γενική χαρά.

Πολὺς κόσμος βγῆκε στὸν περίπατο, καὶ ἔγω
ἀπὸ τὴ θέση μου τὸ κύταζα, νὰ περνάει μπρο-
στά μου, ἀστοχα. Μὰ ξαγνάντισα κι' ἔνα, πα-
τέρα βέδαια, ποὺ σιργιανούσε μὲ τὸ δυό του τὰ
παιδάκια. Κρατοῦσε τὸ μικρότερο μὲ τὸ ἔνα του
χέρι, καὶ μὲ τὰλλο του βαστῶντας ἐν μα-
στοῦν χτυπούσε πετραδάκια. Τὸ μεγαλείτερο—
ήταν κοριτσάκι—σκιρτοῦσε γύρωντος.

Σὰν ἐπληγίσασαν κάμποσο τὸν ἔγνωρισα. Ἡταν
ἔνας καλιτέχνης ποιητής. Πήγε καὶ κάθισε
σ' ἔναν ἄλλο πάγκο μπροστά μου. Ὁ πατέρας
τότες πήρε τὸ μικρό του τὸ παιδάκι στὰ γόνα-
τά του καὶ τοῦ μιλούσε καὶ κείνο φαινόταν νὰ
κρέμεται ἀφ' τοῦ πατέρου τὸ στόμα. Τὸ πὶ με-
γάλο ἔπικιε μὲ τὰ λουλαδιά κι' ἐρχόταν ποὺ
καὶ ποὺ κοντά του καὶ τόνε διάκοφτε καὶ ρω-
τοῦσε γιὰ τὸ ἔνα καὶ γιὰ τὰλλο. Τοῦ πατέρα τὸ
πρόσωπο ἀχτιδούλοντες τὴν ξεχωριστὴ λαχτάρα.
Κι' ἔγω συλογίζομουν πολλά. Σύγκρενα μέσα
μου τὴ θέση τοῦ ποιητῆ, ποὺ κείνη τὴν ὥρα
προσκαλοῦσε τὴ φαντασία του διαφορετικὴ ἀπὸ
τὴν καλιμερή του προστάλεσθη.

Τὶ νὰ λέει στὸ παιδάκι του; Παραμύθι τοῦ
λέει; Πῶς δείχτει ἔκεινο νὰ καταλαβάζει τὸν
πατέρα! «Ο, τι κι' ἂν τοῦ λέει, πῶς ηθελα νὰν
τακούσω κι' ἔγω! Κι' θίνιαθα τὴν ἀπλότη του
τὴν τορινή, τὴν φανταστικὴ ιστορία ποὺ θὰ δη-
γόταν, μακρὰ ἀφ' τὰ μεταφυσικὰ πετάματα,
παραμένη ἀπὸ τὸ δέφτερο μέρος τῆς ψυχῆς τοῦ
ποιητῆ, νὰ μὲ συγκινοῦσε πολλού, ίσως κι' ἀπὸ
τὶς ἄλλες, περσότερο, ίσως, κι' ἀπὸ τείνεις! . . .

Φαίνεται νὰ ξεχάζει λιμπίζοντας τὴν χαρά
της, γιατὶ θίνας φίλος μου, χωρὶς νὰν τὸν κατα-
λάβω, ήρθε κάθισε κοντά μου, μὲ σκούντριξ καὶ
μὲ εἴπε»

— Θαυμάζεις τὸν ποιητή; αἱ;

— Κι' ἔγω τὸν εἶπα.

— Αὐτὴ τὴ στιμὴ ὅγι. Ζουλέω μόνο τὸν
πατέρα!

Σὲ φιλῶ
ΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ο δροδός τοῦ Βαῖριγκ.

Κατὰ τὰς συζητήσεις περὶ τοῦ ὄρρος τοῦ
Βαῖριγκ, διάφοροι ίστροι ἀνεκοίνωσαν ὅτι, κα-
θὼς κατὰ τὰς ἐνέσεις παρετήρησαν, αὗται

ἔγουστος δικαρδόρους βλαβεράς συνεπείας, π: κι-
νιδωσιν καὶ ἐπιδερμικὰ παθήματα, γευραλ-
γίαν, πόνους τῶν ἀρθρώσεων, σίδημα τῶν
ἀδένων, ἐρεθισμούς τῶν νεφρῶν κτλ. «Αν καὶ
αἱ ἐνοχλήσεις αὗται μέχρι τοῦδε ήσαν ἐλαφρᾶς
φύσεως, δὲν ἀποκλείεται ὁ κίνδυνος ὅτι μετά
ἐπανειλημμένας ἐνέσεις αἱ συνέπειαι αὗται
τοῦ ὄρρος δύνανται νὰ γείνωσιν σοδαρώτεροι
εἰς παδία πάσχοντα καὶ ἐξησθενημένα ἐκ δι-
ερθίτιδος. Κατ' ἀντίθεσιν τούτου εἰρήσθω ὅτι,
ώς λέγεται, ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βελγίῳ δὲν παρε-
τηρήθησαν τοιαῦται βλαβέα κατὰ τὴν χρήσιν
τοῦ ὄρρος· τοῦ 'Ροῦ καὶ δὴ ἐνεκάρα πλουσι-
τοῦ λόγου. Ο καθηγητής Βαῖριγκ προσθέτει
πρὸς τὸν διατήρησιν τοῦ ὄρρος ἐν ἐκατοστὸν κα-
θεύδρου φανικοῦ δέξιος, ἐνῷ δὲ Ροῦ μεταχείριζεται
πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον κάμφρον. Δὲν εἴνε
λοιπὸν ἀπίθανον νὰ προσέρχωνται αἱ ἐν Γερ-
μανίᾳ παρατηρηθεῖσαι βλαβέραι συνέπειαι ἐκ
τῆς ἀμέσου εἰσαγωγῆς τοῦ φανικοῦ δέξιος εἰς
τὸ αἷμα τοῦ παιδικοῦ ὄργανου. Οσον γρή-
σιμον εἴνε τὸ φανικὸν δέξιον δὲ ἀπολυμαντικοὺς
σκοποὺς ἐν τῇ γειρουργικῇ, τόσον γνωστὴ
εἴνε ἡ δηλητηριώδης αὗτοῦ ἐνέργεια κατὰ
τὴν εσωτερικὴν χρήσιν, πρὸς πάνταν δὲ
κατὰ τὴν ἀμεσον εἰσαγωγὴν εἰς τὸ αἷμα.
Υποτίθεται ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι κύκλοι θά-
δωσαν προσεχὴν εἰς τὸ ζήτημα τούτο καὶ
θύ φροντίσωσι περὶ δέλλου μέσου διετηρήσεως
τοῦ ὄρρος.

Ο ἐγκέφαλος τοῦ Ρουβινόταϊν.

Κατὰ τὴν νεκροψίαν καὶ ταρίχευσιν τοῦ
πτώματος τοῦ Ρουβινόταϊν παρετηρήθη πε-
ριεργος ἀνωμαλία τοῦ κρανίου αὗτοῦ. Απε-
δείχθη ὅτι τὸ μετωπικὸν διστοῦν είχε τὸ ἐκ-
τακτον πάχος ἐνὸς ἐκατοστομέτρου. Μετω-
πικὸν διστοῦν τοιούτου πάχους ἀπαντᾷ συνή-
θως εἰς τὸν ἥλιοθίους καὶ ἐμποδίζει τὴν ἀγά-
πτυξιν τοῦ ἐγκεφάλου. Ο ἐγκέφαλος ὅμως
τοῦ Ρουβινόταϊν ἡτο παραπολὺ ἀνεπτυγμέ-
νος, ὅπως συμβαίνει μόνον εἰς μεγαλοφυ-
πρόσωπα.

P*

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΥ

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1895

Πλανῆται.

Ο 'Ερμῆς, ὁ ἔγγυτερος πρὸς τὸν 'Ηλιον πλα-
νῆτης τοῦ πλανητικοῦ ἡμέρου συστήματος, εἴνε
δοτὸς ἰδίως ἀπὸ τὸν μέσων τοῦ μηνὸς τούτου
ὡς 'Αστήρ τῆς 'Εσπερέας, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ
'Ηλιού, ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Αἰγύκερω.

Η 'Ἄφροδίτη, καὶ ὁ δόν τὸν μῆνα λάμπουσα
ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Αἰγύκερω, δύσι, ὡς "Ἐσπε-
ρεος, μίαν περίπου ὥραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ
'Ηλιού.

Ο 'Ἄρης, ὁ ρατὸς καὶ ἐσπέραν ἐν τῷ ἀστε-
ρισμῷ τοῦ Κριοῦ, δύσι, ὡς ὀλίγον μετὰ τὸ μεσο-
νύχτιον.

Ο Ζεύς, ὁ ρατὸς καὶ ὁ δέλην τὴν νύκτα ἐν τῷ
ἀστερισμῷ τῶν Διδύμων, δύσι τὴν πρωΐαν ὀλί-
γον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ 'Ηλιού.

Ο Κρόνος, ὁ ρατὸς τὴν πρωΐαν ἐν τῷ ἀστε-
ρισμῷ τῆς Παρθένου.

Ο Οὐρανὸς καὶ ὁ Ποσειδών, μόνον διὰ τὴν
λεσκοπούν εἰσὶν ὄρατοι.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Επιστημονικά.

Ειδοποίεις.

Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Χριστουγέννων, ὡς συγειθ-
έεται κατ' ἔτος, αἱ ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες ἐδημο-
σίευσαν ποικίλην ἐπίκαιρον φιλολογικὴν ὅλην. Καὶ
πρῶτον ἡ καθηγητὴν 'Εστία εἶδοντες ίδιον πανη-
γικιὸν τεῦχος, ἐνῷ συνειράσθησαν οἱ κ. Συ-
ριδίων Παγανέλης, Κ. Παλαμᾶς, Εμ. Λυκούρης,
Αργύρης Εφταλιώτης, Δ. Γρ. Καρπούρογλους,
Γεώργιος Σουρῆς, Άρ. Κουρτίδης, Ιω. Πολέμης,
Ιω. Λαμπρόδης, Άλ. Παλλής, Γρ. Εσνόπουλος,
Πέτρος Βαζιλίκος, Κ. Πασαριάνης, Ν. Επισκο-
πόπουλος, Λάμπρος Αστέρης, Δ. Μαργαρητ., Μιχ.
Λάμπρος, Γεώργ. Δροσίνης, Κ. Τοπάλης, Μ. Μαρ-
κόπολης κτλ. κτλ. Ἐκ τοῦ τεύχους τούτου, τοῦ
όποιου λαμπρὰ ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία, ἀποσπάμεν τὸ
κατωτέρω τετράστιχον τοῦ Χάινε, κατὰ μετάφρασιν
τοῦ κ. Δ. Μάργαρη.

Τι εύτυχιά;

Αγαπάεισε με, σηκώει με, μὲ τὸ χυτὸ κορμί σου,
Μέ τὰ λευκὰ τὰ γέρια σου, τὴ μέση τὴ λιγή σου,
Ἄγ, τι εύτυχιά! ἐμμορφώτερο φειδοῦσαν ποτὲ πειρεύτισμένο
Λαοκούδα δὲν ἐδημοσίευσε ποτὲ εύτυχισμένο!

Εἰς τὴν 'Ἐφημερίδα' ἐδημοσίευσεν ἔκτινα ποίη-
μα αἱ Κ. Παλαμᾶς ὥπο τὸν τίτλον 'Πλούτεια'
εἰς τὴν 'Ακρόπολιν' ὥπο κ. Α. Παπαδιαμάντης Χρι-
στουγενιάτικον διήγημα 'Η Γλυκοφιλούδων' εἰς τὸ
«Αστον» ἐπίσης χριστουγενιάτικον διήγημα ὥπο κ. Ν.
Επισκοπόπουλος, μετάφρασιν ἐπικαίου ποιημάτος
τοῦ Ρωσσέτη ὥπο κ. Σ. Στεφάνου καὶ ἄρθρον 'Τὰ
Χριστούγεννα' ὥπο κ. Π. Αποστολίδης (Παύλος Νιφ-
έανας) τέλος η «Νέα Εφημερίς» ἐδημοσίευσε τὸ
«Οντιον» τῆς Μαρίας ὥπο τοῦ κ. Δ. Αναστα-
τοπούλου, ποτὶ πολλὰ τοῦ κ. Σ. Βάλδη καὶ ἐν δη-
γμα τοῦ κ. Κ. Πασαριάνην.

Μετ' ὅλιγας ἡμέρας θά γίνουν τὰ ἔγκαινια τῆς διόποτε
τοῦ Ουίλιου τῶν Φιλομούσων ἐν τῷ καταστή-
ματι αὐτοῦ διοργανωθεῖσης Καλλιτεχνικῆς Εκθέσεως.
Μέχρι τούτου πολλοὶ λαγγάροι ἔστελναν ἔργα των,
ἐλπίζεται δέ, ἐπειδὴ ἡ προθεσμία τῆς ἀποτολῆς δὲν
ἔλπεται ἀκόμη, ὅτι θα στέλνουν καὶ ἄλλοι. Μεταξὺ τῶν
ἡδη ἀναρτηθέντων διακρίνονται ἔργα του Λύτρα, του
Φωκᾶ, του Χατζοπούλου, τῆς Δροσίνης, του Προσαλέντη κτλ.
Καὶ εἰς Πάτραις, ἐν τῷ Καταστήματι της Φιλαρ-
μονικῆς ἀπετελέσθη μικρὰ καλλιτεχνικῆς Εκθέ-
σις αὐτοσχέδιος, ἐδιαφόρων πρὸς τὸν Σύλλογον δω-
ρημάτων τῶν ἔκτινα πότισμά την έκει ζωγράφων ἐφασιτεγών, μεταξὺ
τῶν ὀπίων οὐκ ὀλίγα διακρίνονται ἐπὶ τέχνῃ.

Επὶ τὴν ἐπέτειον τῆς ιδρύσεως αὐτῆς ἡ Αθήναις
ΕΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΑ διόπτωσε πανηγυρικὴν συναυλίαν ώραιο-
τάτην ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Κωμωδιῶν, τὴν παρελθο-
σαν Δευτέραν.

Τὸ παρελθόν Σάββατον ἀπεδίωσεν ὁ Σπυρίδων Φιν-
τικῆς, ἀρχαῖος καθηγητής τῆς Φιλολογίας παρὰ
τῷ Εύκινη Πανεπιστημίῳ. Ο Φιντικῆς ἐσπούδα-
σεν ἐν Γερμανίᾳ διάπολαί του Ταβαλέως 'Ολωρος·
ὅλιγω μετὰ τὴν εἰς Αθήνας ἐπιστροφὴν του, διόλεξε;
καθηγητής του Πανεπιστημίου, διόλεξε; τὰ Ἐλληνικὰ
γράμματα ὑπέρ της τριακόντα πέντε ἑταῖρης. Μέλος τῆς
Ο. Σπυρίδων Μηλιαράκης, καθηγητής τῆς Βο-
τικῆς τανικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ὃ δὲ τολ-
μηρὸς οὗτος ἔλεγχος, κατὰ τοῦ ὀπίου οὐδὲν ἔχει
τις νάντιας, ἐπροξενησεν ὀλίγος ἐπιστημονικὸν
σκάνδαλον.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἔρχεται η συζήτησις τοῦ Νομοσχε-
δίου περὶ καταργήσεως τῶν διαπολίων τελῶν.

Εκ τοῦ παραπότομού του Ανακτορικού Ταμείου διενεμήθησαν τρεισι-
καὶ δραχμαὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὰς ἡμέρας
τῶν ἑορτῶν.

Τὸ ἐν Αθήναις Βρεφοκομεῖον ἔκκλησιν πρὸς
τοὺς φιλανθρώπους, ζητῶν τὸν ἔρανον των, ὡς
μη δυνάμενον νὰ ἐπαρκέσῃ ἐξ ιδίων πρὸς συντή-
ρογιῶν του. Πρῶτος ὁ κ. Συγγρός, ὁ πάντοτε πρό-
σθυμος εἰς γεννιαδωρίας προσέφερε 1500 δραχμάς.
Εἰς τὸ θέατρον τῶν Κωμωδιῶν 'Επειργαρά,
κατὰ μετάφρασιν Δ. Βικέλα. Προσεχῶς δὲ θὰ παρ-